

και της 'Αλήθειας το φως, κι' όχι να τους αποστραβώνη για να περνάη για σοφός με τις μπουρμπουλιθρες του, όπως κάνουν οι Μιστριώτηδες.

— Ουδεις δικαιουται, ειπε, να ορίση την γλώσσαν του 'Εθνους, ουδέ να προβαίη εις αλόγους έκφρασεις κατά των έργων των 'Ελληνικών γραμμάτων, των αγαπώντων την πατρίδα αυτών, όπως πάντες οι 'Ελληνες, θα είναι δε άνάξιν του Πανεπιστημίου νακολουθήσωσι οι φοιτηται συμβουλάς δυστυχώς τεινούσας προς δυσφήμισιν του 'Ελλ. Κράτους.

"Ετσι μιλάνε οι 'Επιστήμονες, κ. Μιστριώτη! Δέν δημοκοπούν και δέν μπαγαποντεύουν και δέν— θα στο πούμε πια κι' αυτό για να ήσυχάσουμε!— μεταβάλλουν την μεγάλη αίθουσα του Πανεπιστημίου σ' έκλογικό κέντρο για να μετακομίσουν μια ώρ' αρχήτερα τον κ. Δηλιγιάννη στην 'Αρχή, πότε με το ζήτημα της γλώσσας και πότε με του Εύαγγελίου το ζήτημα.

Τι καθόσαστε και δέν ζητάτε και του κ. Πολίτη την απόλυσι, αφού με τα σεμνά του λόγια απόδειξε κολοκυθένια την πολύκροτη άγόρευσί σας;

ΑΚΟΥΣΤΗΚΕ

κι' αυτό την περασμένη Κυριακή τάπογευμα απ' έξω από το Πανεπιστήμιο.

— Που ήσουνα, αδερφέ, και σέχασα δλο τάπογευμα;

— Είχ' άνεθ' άπάνου στο Πανεπιστήμιο.

— Να κάνης τί;

— Μωρέ, πέρασα θαυμάσια! 'Ετελοούντο στην μεγάλη αίθουσα του Πανεπιστημίου τα φ α ι δ ρ υ ν τ ή ρ ι α γιατί μιλούσε ο Μιστριώτης για την γλώσσα!

ΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕ

πως την πιο σοφή γνώμη για το γλωσσικό ζήτημα και για τη μετάφρασι των αρχαίων δραμάτων, την ειπε ο κ. Δ. Γρ. Καμπούρογλου, γαρνιρισμένη με καλαμπουράκια και με μυθιστορικές παραπομπές.

Να τη σχολιάσουμε την γνώμη του, δέν είναι καμμιά ανάγκη. 'Ο κ. Δ. Γρ. Κ. άνήκει στη προνομιοϋχο εκείνη τάξι των ανθρώπων που είν' έλευθεροι να λένε δ,τι θέλουν, χωρίς να δίνουν κανενός λογαριασμό. Παίρνουμε μονάχα ένα κομματάκι από την πολύκροτη συνέντευξι των «Καιρών» και σ'ε το προσφέρουμε για να... ζήσετε τα δόντια σας:

ΑΓΚΑΘΙΑ ΚΑΙ ΤΡΙΒΟΔΟΙ 3

JUDAS ERRANT

ΜΠΕΚΑΝ ΚΛΕΦΤΑΙΣ Σ' ΤΟ ΜΑΝΤΡΙ...

Ήανε τ' αποδοσιδία που έφερνε με καμαρι σ' την κινούρνα θέσι του για τον επρχο και τον ταμιά! π'ην κι' κλάμα π'ην! Ηώς να π'η τώρα σ' την Κούμη μ' άδειανά τα χέρια; ο έπαρχος δέν θα τον πάρη για γαιδούρι ξεστρωτο: "Α! δέν γίνεται αυτό το πράσιμα, πρέπει με κάθε τρόπο να γλυτώση τ' αποδοσιδία του... Δέν ήταν τάχα δυνατό να κλέψη... τους κλέφταις; Μπ'ε! και γιατί όχι; αυτό θα ήτανε μεγάλη ζυπνάδα του! "Οσο για τους γάλους, τους κα' οθρεμμένους γάλους που δλου τους ματιάζανε, έπρεπε να το πάρη άπόρρασι: δέν ήταν πράγματα να κρυφθούν, δέν μπορούσε βέβαια να τους καταπιη κι' ο δολακίριους να τους ξαναβγάλη, όπως τον 'Ιωνά το σκυλόψαρο—τι δ'ιάολα θερίο ήτανε κεινο! Μπορούσε

«— Τα αρχαία ελληνικά έργα, κ. Καμπούρογλου, πρέπει να μεταφράζονται;

— Να μεταφράσωμε την γλώσσαν μας!; 'Εκατέθηκε ποτέ εις τον νούν των 'Αγγλων να μεταφράσουν τον Σαίξπηρ;

— 'Αλλά...

— 'Αλλά δέν έχει εδώ άλλα. 'Ο πηγαίνων νακούση μετά θρησκευτικής εύλαβείας αρχαίαν τραγωδίαν, πρέπει να έχη μέσα του τα απαραίτητα εκπαιδευτικά διανοητικά και ψυχικά εφόδια. Να γνωρίζη δηλαδή ικανά περι αρχαίου δράματος κτλ. να έχη μελετήσει το πρωτότυπον με τ' απαραίτητα βοηθήματα, να γνωρίζη καλά τον αρχαίον βίον, τον αρχαίον πολιτισμόν, την αρχαίαν κοινωνίαν, και κατόπιν να πάρη το καπέλλο του και να πήη εις το θέατρον.....»

Πάρτε και σεις το καπέλλο σας, φορέστε το, για να μπορείτε να το βγάλετε έπειτα, να χαιρετίσετε τον κ. Δημητράκη και να του πήτε:

— Σπολλάτη σας! Μ'ας εφώτισες!

ΟΣΣΙΑΝ

ΚΟΛΜΑ

Είναι νύχτα και μονάχη στην άνεμοδαρμένη ράχη άφημένη βρίσκουμαι. 'Ο αέρας ήχολογεί στο βουνό. Το ποτάμι κατακυλάει απ' το βράχο. Καμμιά καλύβα απ' τη βροχή δε με φυλάει, στέν άνεμοδαρμένο βράχο άφημένη.

"Εβγα από πίσω απ' τα σύννεφα σου φεγγάρι και σεις αστέρια της νύχτας βγήτε! "Ας με πάει, κανένα φως, το τόπο που μονάχος ο αγαπημένος μου αναπαύεται απ' το κυνήγι! με το τόξο κοντά του άτέντωτο, και με τα σκυλιά λαχανιασμένα γύρω του. 'Αλλά δώ μονάχη στο βράχο του φυσιασμένου ποταμιού πρέπει να κάθουμαι. Το ποτάμι κι' ο αέρας ρυάζονται. Μά δέν ακώ τη φωνή του αγαπημένου μου! Γιατί άργει ο Σάλλγας μου: να ξεχάσε το τάξιμό του ο άρχοντας του βουνού: Να ο βράχος, να το δέντρο, να και το ποτάμι που βουίζει!

Συ μουτάξες νάσαι 'δω τη νύχτα. "Αχ! που πήγε ο Σάλλγας μου; Με σε ήθελα να φύγω απ' τον πατέρα μου, με σε απ' τον περιήφανο αδερφό μου.

'Η γενιά μας εστάθηκε πολύ καιρό έχθρη, μα μεϊς Σάλλγας μου δέν είμαστε έχθροι.

Πάψε λιγάκι, αέρα! και συ ποτάμι για λίγο στάσου βουβά! για ν' άκουστή η φωνή μου μακριά: για να την άκούση ο διαβάτης μου! Σάλλγας! εγώ η Κόλμα σου φωνάζω. 'Εδώ 'ναι το δέντρο κι' ο βράχος αγαπημένοι μου Σάλλγας! 'Εδώ 'μαι κι' εγώ. Γιατί άργεις νάρθης. Να! το ήσυχο φεγγάρι προβάλλει. Το ρέμα στη λαγκαδιά λαμποκοπάει. Οι βράχοι στο γκρεμό άπάνω ασπρίζουνε. Μά δέν τον βλέπω άπάνω στο ψήλωμα. Τα σκυλιά του δέν έρχονται να μου μηνύσουν πως έρχεται. 'Εδώ πρέπει μονάχη να κάθουμαι!

'Αλλά ποιου κοιτόνται κοντά μου στο δάσος; Είηαι ο αγαπημένος μου κι' ο αδερφος μου: Μιλήστε μου αγαπημένοι μου! Στη Κόλμα δέν άπαντάνε. Μιλήστε μου είμαι μοναχή! 'Η ψυχή μου από φόβους βασανίζεται! "Αχ! είναι νεκροί! Τα σπαθιά των είναι κόκκινα απ' τη μάχη. "Ωχ αδερφέ μου, "Αχ! και τους δύο σ'ε αγαπούσα! Τι να πώ για επαινώ σας. Συ ήσουνα ωραίος σε μυριάδες μέσα στο λόφο άπάνω! κι' αυτός ήτανε στη μάχη φοβερός Μιλήστε μου, άκούστε την φωνή μου, άκούστε με, αγαπημένοι μου. 'Αλλ' αυτοί είναι βουβοί, για πάντα βουβοί; ψυχρά, ψυχρά σ'ε τη γη είναι τα στήθια των! "Ωχ! από το βράχο του λόφου, απ' τη κορυφή των άνεμοδαρμένων γκρεμών, μιλήστε, σεις φαντάσματα των πεθαμένων! Μιλήστε δέν θα σκιαχτώ! Που πήγατε ναναπαυθήτε: Σε ποια σπηλιά του βουνού θα σ'ε βρώ; Καμμιά σιγαλή φωνή δέν ακώ στον άνεμο, καμμιά μισοπινυμένη άπόκριση στην άνεμοζαλη!

Κάθουμαι στη λύπη μου περιμένο με δάκρυα την αύγή! Και σεις φίλοι των νεκρών, σκάψετε τάφο: αλλά μη τον σκεπάσετε προτού 'ρθή η Κόλμα. 'Η ζωή μου φεύγει σαν όνειρο, γιατί να μείνω πίσω: 'Εδώ μαζί με τους αγαπημένους μου θέλω ν' αναπαυθώ στο ποτάμι του βράχου που ήχολογεί.

"Όταν η νύχτα θ' άπλώνεται στο λόφο, όταν οι χιρροι άέρηδες σηκώνονται, το φάντασμα μου θα βρίσκεται στον άνεμο μέσα, και θα κλαίη το θάνατο των αγαπημένων μου. 'Ο κυνηγός θα μ' άκούη από τη φυλάχτρα του. Θα σκιαζεται και θ' αγαπάη τη φωνή μου! γιατί η φωνή μου θ' είναι γλυκειά για τους φίλους, κι' εγώ πολυ αγαπούσα τους φίλους μου.

I. A.

ήμως να καταπιη κι' άγγιχταις να ξαναβγάλη της λίρας του, τί χαρά του! Μπορούσε να κρύψη τα μυρωδάτα του τρίγωνα, που 'πίτηδες τα παράγειλε σ' τη Χαλκιίδα, το μαύρο χαβιάρι του, τ' αύγοτάραχο, έως έσως και τ' αυγά, που τ'εχε ένα ένα διαλεμμένα—Καρδιά δάσκαλε! λίγη θελήσει χρειάζεται και τα πιο δύσκολα κατορθώνονται. Δέν έχεις καιρό να χάνης: άρχισαν οι κλέφταις από πέρα να ψάχνουν ένα ένα και σε λίγο θάρθη κι' η σειρά σου—Μ' αυτή τη σκέψη ποντικοδυναμώνει ο δάσκαλος και σιμόνοντας ένα κλέφτη:

— Τούριε άρχηγέ—του λέει σιγανά—λύσε μου σε παρακαλώ πολύ τα χέρια, γιατί έχω ανάγκη, και πάλι μου τα δένεις.

'Ο κλέφτης κοιτάξε καλά καλά την ήμερη μούρη του δασκάλου και τον έλυσε ξέγνοιαστα, μη βάνοντας κακό σ' το νού του. Σανέλύθηκε ο δάσκαλος τράβηξε το γαιδούρι του σύριζα σ' ένα πουρνάρι και χωμένος από πίσω του... έκλεψε τους κλέφταις! "Ελυσε πρώτα με βιά το κομπόδεμα του και καταπίε, σ'ην χάπια, της τρείς λίρες που έφερε: πέντ' έξη σφάντζικες και κ'ένα δηό τάλλαρα του "Όθωνα τ'άρησε πια σ' την τύχη, ρίχνοντάς τα σ' τον κόρφο του. "Υστερα βρήκε σ' το ταγάρι του τ' αύγοτάραχο και το μαύρο χαβιάρι, διπλωμένα με τάξι σε χαρτιά, και τάρ-

ριξε με τρόπο... σ' τη βράκα του. "Ετσι, μόλις έκανε να σκαλέψη, κ'ατι μέσ' σ' την βράκα πήγαине κι' έρχότανε, σαν το βαρούδι της καμπάνας. 'Ηθε ύστερα η σειρά της χάρτινης σακκούλας με τα τρίγωνα: όπως όπως την έχωσε κι' αυτή σ' τον κόρφο του, μεσ' απ' το φαρδύ του πουκάμισο, του ξεχείλισε και τουρλώθηκε σε τόσο, μαζ' μενάλη καμπούρα! 'Η δυσκολία ήτανε τ' αυγά. 'Εδώ για μιζ' στιγμύ κόντεψε να χάση τ' αυγά με τα καλάθια, μα δέν άργησε νάρθ' η θεία φώτισι: βρήκαν μιζ' χαρά και τ' αυγά τον τόπο τους: άλλα έκρυψε σ' της τσέπαις της πατατούκας του, άλλα μεσ' τον κόρφο του, κάτ' απ' ταις μασχάλαις, και τα πιο πολλά... σ' την τουρλωμένη φεσάρα του. Την έβαλε άνάποδα, την μισογέμωσε μ' αυγά, και, σκύβοντας πολυ το κεφάλι, σαν να θελε να προσκυνήση το δεσπότη, την ξαναφόρεσε σιγα σιγα, αναγκασμένος απ' αυτήν την ώρα να στέκεται σαν το λυκο μονόπαντα, γιατί σε κάθε δυνατό κούνημα το καμπαναριό αυτό του κεφαλήου του κινούνεθε να πέση! Εύχαριστημένος τότε ο δάσκαλος ξανακρέμασε το ταγάρι και περίμενε θαρρετά τους κλέφταις να τον ρωτήσουνε. Τ' είχε δά να φοβηθή; δ'λα ήσαν κρυμμένα!...

—Τ' έχς, όρε γέρου, σ' το δισάκι σου; δ'ι λύσ' το να το ιδούμε—πρόσταξε το πρωτοπαλλικάρου

